

Чортова пригода

Автор:

Марко Вовчок

Чортова пригода

Вовчок Марко

Марко Вовчок

ЧОРТОВА ПРИГОДА

Т. Г. Шевченку

Чортова пригода

Доводите ви мені, що про чорта тільки пославка, а ніхто того чорта зроду не бачив? Не ручіться, заждіть трохи, — бо я його бачив. Еге ж! Бачив на свої власні очі, оце як вас бачу.

Не ймете віри? Може, думаєте: поязичився Свирид Костомаха! Коли така ваша, братіки, думка, то дуже ви помиляєтесь. Що й казать, на Божому світі усього досхочу — не бракує теж і молодців-брехунів, що збрехати ім за превеликі ласощі, а забожитися — як Сірку муху з'їсти. Знав я і таких, що в живії очі тобі бреше, як шовком шиє — хоч би моргнув, вражий син! Та Свирид Костомаха не того тіста книш. Мій батько — хай над ним земля пером! — не брехав і синові не звелів. Та й скажіть мені, будь ласка, яке там добро з тієї брехні? Чували, може, і ви, що БРЕХНЕЮ СВІТ ПЕРЕЙДЕШ, ТА НАЗАД НЕ ВЕРНЕСЬЯ. А йди правдою, то скрізь тобі шляшок битий — чи тудою, чи сюдою, чи на схід сонця, чи на захід. Я, щоб ви знали, провідав того світа — БУВ, як то кажуть, У БУВАЛЬЦЯХ. Чого-то я

не чув, чого-то я не бачив? Чого не траплялось, чого не доводилось! І не сказати, і не змалювати! Що вам оце в дивовижу, то мені в обідень, що вам чудно та дивно, то мені воно так, як в борщі сало, або улітечку травиця, а на Водохрещі мороз. Приміром кажучи, якби вам той чорт пострічався, то у вас з переляку, мабуть, очкур би луснув, а я стрів, то мені й за ухом не засвербіло: чортяка, то нехай і чортяка, страшний, то нехай і страшний... Не в такому горщику наварювали, та дякувати Богу — ошамненько виїдали.

Еге ж, бачив я його добре — не назирком, а так, як оцю чарку, що передо мною. Якби приміг малювати, то намалював би вам і ріжки, і копитце.

Щоб то мені його не розгледіти, попліч з ним сидючи та слухаючи, як він на своє лихо нарікає... І добре я його бачив і дізнав, яка йому сталася пригода. Може б, йому й раду дав, якби не дурна його голова.

Та, мабуть, нікуди вже дітись, треба усе з зачала і до ладу вам розказати. Слухайте ж, як було діло.

Може, чули ви, як позаторік весною я у неділю вранці опинивсь в проваллі попід греблею?

Під тую неділю я присмерком гуляв коло своєї хати. Гапка, бачте, заходилась хату білити, та «не лізь», каже, «попід руки, гуляй отутечки, поки впораюсь». Я гуляв. Отака гулянка, та ще як чоловікові на думку яка-небудь прикрость наворачтається, не розважає. Покружив я, покружив коло хати, та й натрапив на стежку до греблі: одвідаю кума Демка Пелипаса.

Гапка, мабуть, плескала вам, ніби я нишком втік, так се її жіноча брехенька. Звісно, жінка: як нема, чого їй треба, то видума та й каже: «Ось воно е!» І не втікав я, і, як вона кликала, не вдавав глухого, а побрався собі спокійненько.

Сонечко вже запало за гору, річка ледве блискоче, віє весняний благий вітрець, а я йду та думаю, чи дома кум Демко, чи, може, подався до дядини. У дядини були колеса на спродаж, і хвалився Демко, роздивлюсь, мовляв, і, як вподобав та буде поцінно, то треба неодмінне ті колеса купити.

Кум Демко — хай царствує — був мій давній, трохи не з повиточку, приятель, то він до мене, а я до його й на пораду й на розвагу. Приходжу. Кум дома — рад,

вітає: «А, Свириде друже!» Вітає і кумова жінка — вітає, а кирпонька вгору. Не конешне вона влюбляла, як до чоловіка трапиться гість: такій чепурусі в жадібку попащикувать та побаришкувать, а поважна розмова їй смакує, як кошеняті редька.

— А чув, Свириде, — каже Демко, — що у Глушка коней викрали? Та не вночі, а вранці... А ти, Одарко — господине (до жінки то), чого стоїш, як мальована? Ворушись та справляйся, бо послав нам Бог любого гостя, і треба його гарненько почастувати. Чуеш?

— Та чую ж, чую, — одвертає.

Зараз заходилась опоряджати стола, застилає скатеркою, становить чарочки... Може, й не рада, та мусить, бо хоч Демко був плохенький, жіночим витребенькам потурав, і жінка у його в хаті верховодила, а проте, як припаде приятеля почастувать, то літай, як муха, коли не хочеш, щоб очіпок злетів.

А Демко знов до мене:

— Чи ж не диво: ще по світанню той бідолаха Глушко бачив, стояли коні, а зійшло сонечко...

— Де там він їх бачив, як звечора до самого ранку під коморою безпритомний лежав! — озвалась Демчиха. — Не пив би горілки, не проворонив би коней!

— Оце жіночий розум! — сміється Демко, — начебто у тверезих коней не крадено? Хіба у тверезих шкоди не бува... Еге-ге! аби здорова на плечах голова! Хто його й зна, в кого більш шкоди лучається, чи у п'яних, чи у тверезих...

— Ні, куме, — кажу, — що правда, то правда: горілка до добра не доведе!

(А сам поглядаю на Демчиху).

— Авжеж не доведе, — згоджується Демко. — Треба, бач, міру знати.

— Еге ж, міру! — почала, начебто кепкуючи, Демчиха

Та не доказала, бо Демко вже достав царягрядку, — така була в його не з малих пляшечка жбанком, — од якогось турчина, чи що, собі придбав, — і дає їй у руки: «Оковитої мені, та хутенько!»

Вона метнулась до шинку, а ми, дожидаючи, знов дивуємо та міркуємо, звідки навернулись ті сквапні молодці, що глушкових коней запопали.

Коли ось і Демчиха з оковитою...

— Ой, жінко, — стріча Демко, — тебе б по смерть посилать, то б нажився чоловік...

— А мені здається, що господа наче на крилах обернулась, — кажу.

(Не те що всміхнулась — і не поглянула на мене).

А Демко бере пляшку і частує мене:

— ВИП'ЄМО, КУМЕ, ПО ПОВНІЙ, БО НАШ ВІК НЕДОВГИЙ!

Я, бачите, не дуже ласий на ту горілку, то трохи й осталося у мене в чарці, а Демко зараз підповня:

— ПИЙ, КУМЕ, ДО ДНА, БО НА ДНІ МОЛОДІ ДНІ!

Нікуди дітись, випиваю, бо як тебе частують, то треба ж не по-песьки, а по-чеськи... Випиваю, а проте таки доводжу, що та горілка — невірна дівка.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купить: https://tellnovel.com/ru/_/chortova-prigoda

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)